

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 22.645 van 3 februari 2009
in de zaak RvV X II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 augustus 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 18 juli 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van 4 augustus 2008 tot weigering van verblijf met het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 4 augustus 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 18 december 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die loco advocaat Ph. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 maart 2000 komt verzoekster het Rijk binnen, in het bezit van een visum geldig voor één maand.

Op 24 mei 2002 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen aan (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 2 augustus 2002 verklaart de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken deze aanvraag onontvankelijk. De beslissing wordt aan verzoekster ter kennis gebracht op 7 februari 2005 samen met een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster heeft geen beroep ingediend tegen deze beslissing.

Op 28 juni 2005 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand het voorgenomen huwelijk van verzoekster te voltrekken wegens schijnhuwelijk. Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen van 1 december 2005 wordt het beroep tegen deze weigering afgewezen.

Op 27 juni 2007 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in.

Op 18 juli 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 4 augustus 2008 aan verzoekster ter kennis gebracht. Dit is de eerste bestreden beslissing:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat de betrokkene sinds 18.03.2000 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands leert en spreekt, werkbereid is, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, hier familie heeft wonen, geen familie meer heeft in Marokko, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Het argument dat er familie van betrokkene hier legaal in België verblijft, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien de verplichting de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien verklaart betrokkene niet waarom het feit dat er familie in België verblijft op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor haar zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk, dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 38 jaar in Marokko en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Bovendien staat het betrokkene vrij beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie om zo eventuele financiële steun te bekomen voor de terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra

bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid."

Op 4 augustus 2008 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit bevel wordt haar ter kennis gebracht middels een formulier "weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten". Dit is de tweede bestreden beslissing:

"(reden van de beslissing) De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een enig middel aan:

"1. Schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen.

Dat de beslissing van de Minister van Migratie- en Asielbeleid een beslissing van bestuurshandeling uitmaakt zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering van de administratieve bestuurshandelingen dient te worden gemotiveerd.

Dat bijgevolg de minister van Migratie- en Asielbeleid zijn beslissingen op gemotiveerde wijze dient te nemen en dat zulks niet geschied is.

Dat dit niet geschied is, minstens op zeer gebrekkige wijze, moge o.m. blijken uit de hierna opgesomde vergissingen en fouten in de bestreden beslissing van de minister van Migratie- en Asielbeleid.

Dat het Hof van Cassatie geoordeeld heeft nav. schending van het grondwettelijk principe inzake de motivering van rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg tegen willekeur is en geldt als bewijs dat de voorgelegde middelen zorgvuldig onderzocht werden en de uitspraak beredeneerd werd; (Cass. 12 mei 1932, Pas. 1932, I. 166);

Dat dit principe eveneens werd opgenomen in de Grondwet m.n. onder art. 149 van de Grondwet;

Dat kan besloten worden dat indien een bestuurshandeling niet degelijk gemotiveerd werd, zulks leidt tot een gemis van een wezenlijke waarborg tegen willekeur en zulks geldt als bewijs dat de minister van migratie- en Asielbeleid de hem voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht heeft en zijn uitspraak niet beredeneerd heeft;

Dat er in casu sprake is van een onjuiste, en anderzijds manifest gebrek aan motivering in de beslissing, wat ertoe leidt te besluiten dat de aan de minister van Migratie- en Asielbeleid voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht werden."

2. De onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing van de minister van Migratie- en Asielbeleid, beslissing overeenkomstig de Wet van 29 juli 1991.

Dat verzoekster niet akkoord kan gaan met de motivering zoals gegeven in de weigeringsbeslissing van 18 juli 2008 van de minister van Migratie- en Asielbeleid, aangezien deze een schending uitmaakt van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen.

Het verzoek wordt immers onontvankelijk verklaard, daar waar er door de minister van Migratie- en Asielbeleid nergens wordt gemotiveerd waarom het verzoek onontvankelijk zou zijn. Nergens wordt door verzoekster een op straffe van onontvankelijkheid voorgeschreven vormvoorwaarde geschonden zodat de minister van Migratie- en Asielbeleid ten onrechte het verzoek tot machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaart.

De minister antwoordt niet noch argumenteert de minister over de onontvankelijkheid zodat de beslissing niet naar behoren is gemotiveerd.

De minister antwoordt op een algemene wijze op de inhoudelijke argumenten zoals aangehaald in het verzoek overeenkomstig art. 9 ter Wet 15 december 1980, zonder dat er op de concrete door verzoekster aangehaalde argumenten wordt geantwoord, zodat verzoekster niet kan nagaan of zijn verzoek individueel behandeld werd of beantwoord werd door de minister.

Dat met deze motivatie niet akkoord kan worden gegaan.

Dat derhalve de onontvankelijkheidsbeslissing van 18.07.2008 van de minister van migratie- en Asielbeleid ten onrechte werd gegeven, wegens foutieve motivering, zodat verzoekster er de nietigverklaring van vraagt.”

2.1.2 In de nota repliceert verwerende partij dat de bestreden beslissing op afdoende wijze is gemotiveerd, daar werd ingegaan op alle elementen door verzoekster in het enig middel naar voor gebracht. Alsook stelt verwerende partij dat verzoekster geen buitengewone omstandigheden aanvoerde om te verantwoorden waarom zij de aanvraag in België indiende. Verwijzend naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) (RvV 30 augustus 2007, nr. 10.529), stelt verwerende partij bovendien dat de motieven door eenvoudige lezing van de bestreden beslissing duidelijk naar voren komen.

2.1.3 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De verplichting tot formele motivering strekt er toe de burger een zodanig inzicht te verschaffen in de motieven van de beslissing dat hij in staat is om te oordelen of, ten aanzien van de motieven, het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door verzoekster ingeroepen redenen geen buitengewone omstandigheden zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. In de motivering van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 7, lid 1, 1° van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten, meer bepaald dat ze niet in het bezit is van een geldig paspoort en/of een visum. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoekster uit kritiek op de motieven van de eerste bestreden beslissing en voert in feite de schending van de materiële motiveringsplicht aan wat deze beslissing betreft. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het hoofdmotief van de eerste bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekster geen elementen heeft aangebracht die kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1 In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekster een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende verwerende partij na te gaan of de aanvraag van verzoekster wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Bijgevolg wordt onderzocht waarom verwerende partij de aangevoerde buitengewone omstandigheden niet heeft aanvaard.

Verzoekster voerde in haar aanvraag de volgende omstandigheden aan:

“Als buitengewone omstandigheden roept mijn cliënte het volgende in:

- *Mijn cliënte is goed geïntegreerd wegens haar lange verblijf in België.*
- *Mijn cliënte spreekt goed nederlands en volgde hiervoor lessen sinds 2000. Zij voegt de getuigschriften hiervan toe. Het kennen van één der landstalen is een bewijs van integratie.*

*- Mijn cliënte heeft veel familie in België wonen welke van Belgische nationaliteit zijn, te weten (...) Zij brengt kopie van de identiteitspapieren voor. Mijn cliënte heeft in Marokko geen familie meer. Mijn cliënte bewijst haar integratie nog meer door het kennen van vele Belgen waarvan in bijlage kopie paspoorten wordt toegevoegd (...).
Mijn cliënte brengt de getuigenverklaring voor van haar vroegere huisbazin E. M.L.
Mijn cliënte bewijst haar langdurig verblijf in België dmv. De doktersverklaring van Dr. B., een attest voor dringende medische hulp, inschrijving cursus, vele facturen Electrabel, een huurcontract, apothekersaankopen.
Mijn cliënte kan niet terugkeren naar haar geboorteland daar zij hier reeds langdurig verblijft en zij hier ondertussen goed geïntegreerd is, en omdat haar ganse familie in België verblijft.
Mijn cliënte spreekt goed Nederlands en volgde hiervoor jarenlang les.
Mijn cliënte heeft in haar geboorteland niets meer om naar terug te keren, geen bezittingen en geen familie."*

In de eerste bestreden beslissing worden al deze motieven opgesomd, namelijk dat de elementen van integratie en het feit dat zij geen familie meer heeft wonen in Marokko, geen buitengewone omstandigheden vormen en bijgevolg niet verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Verwerende partij ondersteunt deze beslissing door het naar voor brengen van mogelijke assistentie. Hierbij duidt de verwerende partij op het bestaan van de Internationale Organisatie voor Migratie die verzoekster de nodige financiële steun en reïntegratiebijstand kan verlenen bij haar terugreis.

In het middel zet verzoekster uiteen dat nergens wordt gemotiveerd waarom het verzoek onontvankelijk zou zijn, dat enkel op algemene wijze wordt geantwoord op de inhoudelijke argumenten zonder in te gaan op de concrete door verzoekster aangehaalde argumenten.

Met deze opsomming in het verzoekschrift duidt verzoekster niet aan dat het oordeel van de verwerende partij kennelijk onredelijk zou zijn of steunt op een niet correcte feitenvinding. In de eerste bestreden beslissing wordt duidelijk overwogen waarom verwerende partij de mening is toegedaan waarom de door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekster de aanvraag niet in het buitenland kan indienen. De verwerende partij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en heeft in de eerste bestreden beslissing op omstandige, correcte wijze geoordeeld dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen, op grond waarvan zij wettig tot haar besluit is gekomen.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat de conclusie dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn niet kennelijk onredelijk noch onjuist is. De eerste bestreden beslissing steunt op terzake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven.

2.1.4 In zoverre uit de bewoordingen van het eerste onderdeel van het enig middel kan worden afgeleid dat verzoekster zich wenst te beroepen op het zorgvuldigheidsbeginsel, stelt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de gemachtigde van de minister de verplichting oplegt zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Verzoekster toont niet aan dat de eerste bestreden beslissing niet tot stand is gekomen met inachtneming van alle elementen die zij had voorgelegd. Zij heeft een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend waarbij bijlagen werden gevoegd. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister met alle elementen betreffende de ontvankelijkheid van de aanvraag rekening heeft gehouden en dat de beslissing op zorgvuldige wijze tot stand is gekomen. Verzoekster zet de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet uiteen in verband met de tweede bestreden beslissing. De schending van de zorgvuldigheidsplicht kan niet worden aangenomen.

Een schending van de door verzoekster ingeroepen bepalingen wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoekster voert geen middelen aan tegen de tweede bestreden beslissing.

3. Uit het voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.